

СПІЛЬНИЙ РОМАН КОРОЛЯ ЖАХІВ ТА ЙОГО СИНА

Стівен Кінг — шалено популярний американський письменник, і майже кожний його твір стає світовим бестселером. За понад 40 років його творчої діяльності світ побачили безліч романів, накладі яких давно перетнули межу в третину мільярда примірників. Разом зі своїм молодшим сином Овеном (лауреатом «John Gardner Award», його оповідання «Wonders» номінувалося на «National Magazine Award») Король жахів створив новий роман «Сплячі красуні», що став справжньою світовою сенсацією.

Що трапиться, якщо жінки зникнуть з чоловічого світу? У майбутньому — настільки реальному й близькому, наскільки це можливо — жінки, лягаючи спати, занурюються в липкий білий кокон. Якщо оболонку пошкодити і розбудити їх, вони стають дикими та неймовірно жорстокими. Коли жінки засинають, то опиняються в іншому місці, де панує гармонія. Таємнича Євка Блек має стійкий імунітет до сонної хвороби. Чи можливо вивчити її медичну аномалію? Або вона демон, якого потрібно вбити? Люди розділилися на ворожі угруповання: члени одного з них хочуть убити Євку, а другого — врятувати її. Треті, користуючись хаосом, мстяться своїм ворогам. Раптово чоловічий світ накриває жага насильства.

Надзвичайно, талановито, казково-жахливо! Фантастична історія від батька та сина, з емоційним сюжетом та вибуховим фіналом. Крім того, актуально і провокаційно!

USA Today

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-5418-3

9 786171 254183

СТІВЕН
КІНГ
СТАРШІ
КРАСУНІ
ОВЕН
КІНГ

СТІВЕН
КІНГ

СПЛЯЧІ
КРАСУНІ

ОВЕН
КІНГ

**STEPHEN KING
OWEN KING**

**SLEEPING
BEAUTIES**

A NOVEL

**СТІВЕН КІНГ
ОВЕН КІНГ**

СПЛЯЧІ КРАСУНІ

Переклад з англійської *Олександра Красюка*

РОМАН

ХАРКІВ **2018** **КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ**

УДК 821.111(73)
К41

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
King S. Sleeping Beauties : A Novel / Stephen King, Owen King. —
New York : Scribner, 2017. — 480 p.

Обережно! Ненормативна лексика!

«Born A Woman». Слова і музика Марти Шарп

© Painted Desert Music Corp., 1956

Авторські права оновлено. Міжнародні авторські права забезпечені.

Всі права захищено. Відтворено з дозволу *Hal Leonard LLC*

«The Auld Triangle» з «The Quare Fellow» авторства Брендана Бієна

© Спадщина Брендана Бієна, 1956

Відтворено з люб'язного дозволу Спадщини Брендана Бієна

та літературної агенції «Сейл»

«I'll Sleep When I'm Dead». Слова і музика Воррена Зівона

© ZEVON MUSIC, 1976

Авторські права оновлено. Всі права контролює SONGS OF UNIVERSAL, INC.

Всі права захищено. Використано з дозволу. Відтворено з дозволу *Hal Leonard LLC*

ISBN 978-617-12-5418-3

ISBN 978-1-5011-6340-1 (англ.)

© Stephen King and Owen King, 2017
© Federico Bebbler, jacket illustration,
2017
© Jim Tierney, jacket design, 2017
© Hemiro Ltd, видання українською
мовою, 2018
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейно-
го Дозвілля», переклад і художнє
формлення, 2018

На спомин Сандри Бленд¹

---

¹ Sandra Bland — 28-річна чорна жінка, яку в липні 2015 року брутально заарештували в Техасі за дрібне порушення правил дорожнього руху, за три дні її знайшли повішеною в камері місцевої в'язниці, що викликало збурення по всій країні; розслідування цієї справи ФБР показало самогубство, патрульному, який заарештував міс Бленд, присудили рік ув'язнення й заборону працювати в правоохоронних органах. *(Тут і далі прим. перекл.)*

ПЕРСОНАЖІ

МІСТО ДУЛІНГ. АДМІНІСТРАТИВНИЙ ЦЕНТР ОКРУГУ ДУЛІНГ

- Трумен «Трумі» Мейвезер, 26, куховар мету.
- Тіффані Джонс, 28, кухня Трумена.
- Лінні Марс, 40, Поліційний департамент Дулінга, диспетчер.
- Лайла Норкросс, 45, шеф Поліційного департаменту Дулінга.
- Джаред Норкросс, 16, учень Дулінгської старшої школи, син Лайли й Клінта.
- Антон Дубчек, 26, власник і виконавець робіт у ТОВ «Антон Басейнович».
- Магда Дубчек, 56, мати Антона.
- Френк Гірі, 38, урядник контролю за тваринами, місто Дулінг.
- Ілейн Гірі, 35, волонтерка в «Гудвіл»¹, дружина Френка.
- Нана Гірі, 12, шестикласниця Дулінгської середньої школи.
- Стара Ессі, 60, бездомна жінка.
- Террі Кумс, 45, Поліційний департамент Дулінга.
- Рита Кумс, 42, дружина Террі.
- Роджер Елвей, 28, Поліційний департамент Дулінга.
- Джессіка Елвей, 28, дружина Роджера.
- Платина Елвей, восьмимісячна дочка Роджера й Джессіки.
- Рід Берровз, 31, Поліційний департамент Дулінга.

---

¹ «Goodwill» — заснована 1902 року в Бостоні неприбуткова організація, що забезпечує професійну освіту та робочі місця для інвалідів та інших упосліджених осіб; фінансується з широкої мережі дешевих крамниць, де продають пожертвовані речі.

- Ліен Берровз, 32, дружина Ріда.
- Гері Берровз, 2, син Ріда й Ліен.
- Дрю Т. Баррі, 42, з «Дрю Т. Баррі. Компанія “Запорука”».
- Верн Ренгл, 48, Поліційний департамент Дулінга.
- Елмор Перл, 38, Поліційний департамент Дулінга.
- Руп Вітсток, 26, Поліційний департамент Дулінга.
- Вілл Вітсток, 27, Поліційний департамент Дулінга.
- Ден «Тримач» Трітер, 27, Поліційний департамент Дулінга.
- Джек Албертсон, 61, Поліційний департамент Дулінга (пенс.).
- Мік Наполітано, 58, Поліційний департамент Дулінга (пенс.).
- Нейт Мак-Гі, 60, Поліційний департамент Дулінга (пенс.).
- Карсон «Грунтовний Краянин» Стразерс, 32, екс-учасник боксерського чемпіонату аматорів «Золоті рукавички».
- Джей Ті Вітсток, 64, тренер футбольної команди Дулінгської старшої школи.
- Доктор Гарт Флікінджер, 52, пластичний хірург.
- Фріц Мешаум, 37, механік.
- Баррі Голден, 47, адвокат.
- Оскар Сілвер, 83, суддя.
- Мері Пак, 16, учениця Дулінгської старшої школи.
- Ерік Бласс, 16, учень Дулінгської старшої школи.
- Курт Мак-Лауд, 16, учень Дулінгської старшої школи.
- Кент Дейлі, 16, учень Дулінгської старшої школи.
- Віллі Берк, 75, волонтер.
- Дороті Гарпер, 80, пенсіонерка.
- Маргарет О’Доннел, 72, сестра Гейл, пенсіонерка.
- Гейл Коллінз, 68, сестра Маргарет, секретарка дантиста.
- Місіс Ренсом, 77, пекарка.
- Моллі Ренсом, 10, онучка місіс Ренсом.
- Джонні Лі Кронські, 41, приватний детектив.
- Джеймі Гавленд, 44, професор комунікації.
- Євка Блек, на вигляд приблизно 30, невідома.

В'ЯЗНИЦЯ

- Дженіс Котс, 57, директорка Дулінгського виправного закладу для жінок.
- Лоренс «Лорі» Гікс, 50, заступник директорки Дулінгського виправного закладу для жінок.
- Ренд Квіглі, 30, офіцер, Дулінгський виправний заклад для жінок.
- Ваннеса Лемплі, 42, офіцер, Дулінгський виправний заклад для жінок; чемпіонка Долини Огайо з армреслінгу у віковій групі 35—42 у 2010 та 2011 рр.
- Міллі Олсон, 29, офіцер, Дулінгський виправний заклад для жінок.
- Дон Пітерз, 35, офіцер, Дулінгський виправний заклад для жінок.
- Тіг Мерфі, 45, офіцер, Дулінгський виправний заклад для жінок.
- Біллі Веттермор, 23, офіцер, Дулінгський виправний заклад для жінок.
- Скотт Х'юз, 19, офіцер, Дулінгський виправний заклад для жінок.
- Бланш Мак-Інтай, 65, секретарка, Дулінгський виправний заклад для жінок.
- Доктор Клінтон Норкросс, 48, старший офіцер-психіатр, Дулінгський виправний заклад для жінок.
- Джінет Сорлі, 36, утримувана № 4582511-1, Дулінгський виправний заклад для жінок.
- Рі Демпстер, 24, утримувана № 4602597-2, Дулінгський виправний заклад для жінок.
- Кітті Мак-Дейвід, 29, утримувана № 4603241-2, Дулінгський виправний заклад для жінок.
- Ейнджел Фіцрой, 27, утримувана № 4601959-3, Дулінгський виправний заклад для жінок.

- Мора Данбартон, 64, утримувана № 4028200-1, Дулінгський виправний заклад для жінок.
- Кейлі Ролінз, 40, утримувана № 4521131-2, Дулінгський виправний заклад для жінок.
- Нелл Сігер, 37, утримувана № 4609198-1, Дулінгський виправний заклад для жінок.
- Сілія Фрода, 30, утримувана № 4633978-2, Дулінгський виправний заклад для жінок.
- Клодія «Фігура-Динаміт» Стівенсон, 38, утримувана № 4659873-1, Дулінгський виправний заклад для жінок.

РЕШТА

- Ловелл «Малий Лов» Грайнер, 35, злочинець.
- Мейнард Грайнер, 35, злочинець.
- Мікейла Морган (у дівочтві Котс), 26, чільна репортерка «Ньюз Америка».
- Родак Яснолист (Скотт Дейвід Вінстед-молодший), 60, старший пастор Просвітлених.
- Звичайний лис, вік — між 4 і 6 роками.

Нема різниці, чи багачка ти, чи бідна,
Чи ти розумниця, а чи тупа,
Жіноче місце в цім старому світі —
Перебувати під п'ятою чоловіка.
Вже якщо народилася ти жінкою,
Ти народилась для образ.
Ти народилась, щоб тебе топтали,
Щоб тобі брехали,
Дурили
І поводитися, наче зі сміттям.

*Сенді Позі, «Народжена жінкою»;
слова Марти Шарп¹*

А я кажу, що неможливо *не* зважати на квадрат світла!

*Різ Мері Демпстер, утримувана № 4602597-2,
Дулінський виправний заклад для жінок*

Її попереджали. Їй було надано пояснення.
Та, попри все, вона не вгамувалася.

*Сенатор Еддісон «Міч» Мак-Коннел на адресу
сенаторки Елізабет Воррен²*

-
- ¹ Sandy Posey (нар. 1944 р.) — співачка з Алабами, «Born a Woman» — її хіт 1966 року; Martha Sharp — професійна авторка зі столиці кантрі-музики Нешвіла, яка насправді написала слова і музику цієї, а також багатьох інших пісень для різних артистів, пізніше ставши віце-президенткою компанії «Warner Bros».
- ² Фраза лідера республіканської більшості в Сенаті, якою той у лютому 2017 року перервав промову старшої сенаторки від Демократичної партії. Сенаторка заперечувала доцільність номінації на пост Генпрокурора сенатора Джеффа Сешенса; слова «Nevertheless, she persisted» стали гаслом феміністичного руху США.

СПЛЯЧІ КРАСУНІ

Євка радіє цій нетлі. Нетля сідає на її голу руку, і Євка ласкаво гладить вказівним пальцем брунатні й сіренькі брижі, якими обарвлено її крильця. «Вітаю, щастячко», — каже вона нетлі. Нетля здійсмається геть. Вгору, вгору і вгору летить нетля, поки її не заковтує окраєць сонця, що заплутався серед блискучого зеленого листя за двадцять футів вгорі понад Євкою, яка зараз тут, між коренями, на землі.

Мідно-червона лінва точиться з чорної западини посеред стовбура, звиваючись між лусками кори. Євка явно не довіряє цьому змієві. Вона мала вже прикроці з ним раніше.

Її нетля і ще десять тисяч інших здійсмаються з верхівки дерева тріскотливою, мишастого кольору хмарою. Цей рій котиться небом у бік кволих сононок підлісся на протилежному кінці галяви. Євка підводиться, рушаючи слідом за нетлею. Стеблиння хрускає під її ступнями, і трава заввишки по пояс лоскоче її голу шкіру. Наблизившись до сумного лісу, звідки цінніші дерева здебільшого вже вибрано, Євка ловить перші хімічні запахи — аміаку, бензолу, гасу та ще так багато інших, десять тисяч зарубок на якомусь єдиному клаптику плоті — і лишається тієї надії, яку, сама того не усвідомлюючи, була плекала.

Павутиння порскає з-під її кроків, зблискуючи у вранішньому світлі.

ЧАСТИНА ПЕРША

ДАВНІЙ

ТРИКУТНИК

Там, у жіночій в'язниці
Аж сімдесятеро жінок,
І я хтів би мешкати
Разом із ними.
Той давній трикутник тоді хай би бовкав
На всі береги Королівського каналу.

Брендан Біен¹

---

¹ Brendan Behan (1923—1964) — ірландський поет і драматург; слова вступної пісні «The Auld Triangle» до написаної ним з власного тюремного досвіду п'єси «Quare Fellow» («Дивацький парубок», 1954); бовканням великого металевого брязкала трикутної форми будили у дублінській тюрмі в'язнів.

РОЗДІЛ 1

1

Рі спитала в Джінет, чи спостерігала вона коли-небудь за квадратом світла від вікна. Джінет сказала, що ні. Рі лежала на верхній койці, а Джінет на нижній. Обидві чекали, коли відімкнуть камери до сніданку. Такий собі звичайний ранок.

Скидалося на те, що співкамерниця Джінет добре дослідила той квадрат. Рі пояснила, що він розпочав з протилежної від вікна стіни, повз донизу, вниз, униз, потім переліз через їхнього столика й нарешті опинився на підлозі. Як може бачити сама Джінет, квадрат зараз саме там, посеред підлоги, яскравий, як не знати що.

— Рі, — промовила Джінет, — я просто не маю бажання зважати на якийсь там квадрат світла.

— А я кажу, що неможливо *не* зважати на квадрат світла! Рі рохнула носом — так вона висловлювала своє здивування. Джінет сказала:

— Гаразд. Хай би там що воно к-херам не означало.

Її співкамерниця знову видала своє рохкання.

Нормальна людина Рі, але трохи як немовля — так її тривожить тиша. Рі замкнули за махінації з кредитом, підробку документів і зберігання наркотиків без наміру продажу. Ні в чому з цього вона не була досить вправною, що й привело її сюди.

Джінет сиділа за вбивство; одного зимового вечора 2005 року вона штрикнула в пах свого чоловіка Деймієна викруткою

з жалом «метелик», а оскільки Дейміен був під кайфом, то так і залишився сидіти в кріслі, дозволивши собі стекти кров'ю. Звичайно, вона теж тоді була під кайфом.

— Я поглядала на годинник, — сказала Рі. — Відзначала час. Двадцять дві хвилини треба світлу, щоб пересунутися супроти вікна сюди, на підлогу.

— Тобі варто податися на «Гіннеса», — сказала Джінет.

— Цієї ночі мені снилося, що я їм шоколадний торт з Мішель Обамою, а вона мене все дістає: «Від цього ти розтовстієш, Рі!» Але ж і сама вона їла той торт, — рохнула Рі. — Та ні, не було такого. Я це вигадала. Насправді мені снилася ота моя вчителька. Вона все казала та й казала, що я не в тій класній кімнаті, а я їй усе відповідала: ні, я в тій, що треба, класній кімнаті, і ми з нею отак сперечалися. То так дратувало, як ніщо інше. А тобі що снилося, Джінет?

— Мені...

Джінет намагалася пригадати, але не змогла. Мабуть, нові ліки таки зміцнили її сон. До цього в неї інколи траплялися кошмари про Деймієна. Зазвичай вигляд він мав такий, як наступного ранку, коли вже був мертвим, зі шкірою плямисто-синьою, немов розмокле чорнило.

Джінет якось запитала в доктора Норкросса, чи вважає він, що сновидіння пов'язані з почуттям провини. Лікар примружився на неї з отим своїм «чи-ти-це-нахер-серйозно?» виразом, який її зазвичай бісив, хоча з цим вона могла впоратися, а потім сам спитав у неї, чи у зайців, на її думку, м'якенькі вуха? Йой, окей, втямила. Та хай там як, але Джінет не сумувала за тими снами.

— Вибач, Рі. Нема чого розказувати. Якщо мені щось і снилося, було й загуло.

Десь за дверима в коридорі другого поверху Крила В стукотили по бетону підбори: хтось із офіцерів робив останній обхід перед відкриттям дверей.

Джінет заплющила очі. Вона розбудовувала собі сновидіння. У ньому ця тюрма була руїною. Виткі рослини, що буйно обплели стіни колишніх камер, перебирав весняний вітерець. Від згриженої часом стелі лишилася хіба що половина, тільки якийсь виступ стирчав. Кілька крихітних ящірок бігали по купі іржавих уламків. У повітрі танцювали метелики. Все, що лишилося від камери, присмачували щедрі запахи землі й листя. Боббі, який стояв поряд із нею в стінному проломі, вражено зазирає досередини. Його мама була археологом. Вона й відкрила це місце.

— Як гадаєш, можна брати участь в ігровому шоу, якщо в тебе судимість?

Видіння розсипалося. Джінет пхикнула. Авжеж, гарний був сон, поки тривав. На пігулках життя безперечно краще. Так вона може знаходити собі спокійні, приємні місцини. Треба віддати лікарю належне: хімія поліпшує життя. Джінет знову розплющила очі.

Рі вибалушеними очима вдивлялася у Джінет. Мало доброго у в'язниці, але такій дівчині, як Рі, тут, мабуть, безпечніше. У відкритому світі вона з таким само виразом могла вибігти на дорогу під машини. Або продати наркоти комусь, хто аж ніяк не схожий на нарика. Тобто, саме це вона й зробила.

— Щось не так? — спитала Рі.

— Нічого. Просто я була в раю, ото й усе, а твоє базікання його зруйнувало.

— Що?

— Не переймайся. Слухай-но, я думаю, мусить існувати таке ігрове шоу, в якому можна брати участь, *тільки* якщо в тебе є судимість. Ми могли б назвати його «Збреши за призи».

— Мені це страшенно подобається! А як воно буде проводитися?

Джінет сіла прямо й позіхнула.

— Мені це ще треба обдумати. Розумієш, розробити правила.

Їхня оселя залишалася такою самою, якою вона завжди була і завжди буде — світом без кінця, амінь. Уся камера десять кроків завдовжки, від койок до дверей — чотири кроки. Стіни гладенькі, бетон кольору вівсяної каші. На єдино дозволений ділянці утримувалися балабушками зеленої липучки їхні покривулені фотографії й поштові листівки (лише кілька, якби комусь захотілося на них роздивитися). Під однією стіною стояв маленький металевий стіл, а під протилежною — короткий металевий стелаж. Ліворуч від дверей містився сталевий унітаз, де вони мусили сідати навпочіпки, кожна дивлячись кудись убік, вдаючи убогу ілюзію приватності. Своїм віконцем із подвійним склом на рівні очей двері камери дивилися в короткий коридор, який пролягав уздовж Крила В. Кожен дюйм і кожна річ у камері були просякнуті всепроникними запахами в'язниці: поту, цвілі, лізолу.

Попри власну нехіть, Джінет зрештою задивилася на той сонячний квадрат між койками. Він уже майже досяг дверей... але далі йому не дістатися, хіба не так? Якщо якийсь тюремник не вставить ключ у замок або камеру не відімкнуть з вартівні, цей квадрат тут в такій само пастці, як і вони.

— А хто міг би вести? — запитала Рі. — Кожному ігровому шоу потрібен ведучий. І ще, якого роду призи? Призи треба щоб були хороші. Деталі! Джінет, ми мусимо розробити всі деталі.

Рі дивилася на Джінет, підперши рукою голову, накручуючи на палець свої тугі вибілені кучері. У верхній частині лоба Рі виднівся старий шрам, що нагадував відбиток якоїсь решітки — три глибокі паралельні лінії. Хоча Джінет і не знала, що спричинилося до того шраму, їй неважко було здогадатися, *хто* його залишив: якийсь чоловік. Можливо, батько Рі, можливо, її брат, можливо, бойфренд, можливо, якийсь парубок, котрого вона ніколи раніше не бачила і не побачить ніколи знову. Серед

утримуваних у Дулінгському виправному закладі, і то, м'яко кажучи, вельми мало було історій із виграними призами. Натомість історій з поганими хлопцями — багато.

І що з цим можна зробити? Можна жаліти себе. Можна себе ненавидіти або ненавидіти всіх. Можна ловити кайф, нюхаючи очисні засоби. Можна робити все, що тобі заманеться (звісно, в рамках твоїх обмежених можливостей), але саму ситуацію не змінити. Наступна черга тобі крутнути велике і сьайливе Колесо Фортуни прийде не раніше наступного слухання щодо твого дострокового звільнення. Заради власного звільнення Джінет прагнула докласти якомога більше зусиль. Вона має про кого думати — про свого сина.

Пролунав лункий грюкіт — це офіцер у Вартівні відімкнув шістдесят два замки. Отже, 6:30 ранку, всі виходять зі своїх камер на переключку поголів'я.

— Я не знаю, Рі. Сама про це подумай, — сказала Джінет. — І я також про це думатиму, а потім, пізніше, ми обмінємося дипломатичними нотами.

Джінет скинула ноги з ліжка і встала.

2

За кілька миль від в'язниці, на помості при будинку Норкроссів, Антон-басейнович визбирував мертвих жуків. Басейн був подарунком доктора Клінтона Норкросса його дружині Лайлі на десяту річницю їхнього шлюбу. Постать Антона часто змушувала Клінта сумніватися в мудрості такого дарунка. Як от і цього ранку.

Антон працював без майки, і то з двох вагомих причин. По-перше, день обіцяв бути спекотним. По-друге, живіт хлопець мав — камінь. Таки рельєфним він був, цей Антон-басейнович: чисто тобі жеребчик з обкладинки якогось любовного роману. Якби вам схотілося послати кілька куль Антонові в живіт, це варто було б робити під кутом, на випадок

рикошету. Що він їсть? Гори чистого протеїну? Які вправи робить? Розчищає авгієві стайні?

Антон скинув очима з-під мерехтливих скелець своїх вейфарерів¹ і усміхнувся. Вільною рукою він помахав Клінтові, який дивився на нього з вікна хазяйської ванної кімнати на другому поверсі.

— Господи Ісусе, це ж треба, — стиха промовив сам собі Клінт. Він помахав у відповідь. — Змилуйся.

Клінт відсунувся вбік від вікна. У дзеркалі на зачинених дверях ванної з'явився сорокавосьмирічний білий чоловік: ступінь бакалавра Корнельського університету, диплом доктора медицини Нью-Йоркського університету, помірні жирові коханчики на талії від гранде мокачино зі «Старбаксу»². Його борода кольору сіль із перцем скидалася не так на мужньо-лісорубську, як на розкошлану бороду якогось одного морського капітана.

Те, що власний вік і обм'якле тіло стали для нього таким сюрпризом, вразило Клінта, як іронічна насмішка. Йому ніколи не вистачало терплячості на чоловіче марнославство, особливо того різновиду, що притаманний середньому віку, а накопичений професійний досвід, як мало що інше, обкраював саме цей тліючий гніт до зовсім коротенького оцупка. До речі, те, що Клінт вважав великим поворотним моментом у своїй медичній кар'єрі, трапилося вісімнадцять років тому, в 1999-му, коли до молодого лікаря прийшов з «кризою сексуальних амбіцій» перспективний пацієнт на ім'я Пол Мантпільєр.

Він тоді спитав у Мантпільєра:

— Коли ви кажете «сексуальні амбіції», що ви маєте на увазі?

---

¹ Ray-Ban Wayfarer — створена у 1950-х модель сонячних окулярів, яка знову стала модною від середини 2000-х рр.

² Grande Mochas — кава з молоком і шоколадом, яку подають у мережі кав'ярень Starbucks.

Амбіційні люди прагнуть просування вгору. Ніхто ж насправді не може стати віце-президентом сексу. Це просто такий кумедний евфемізм.

— Я маю на увазі... — схоже було, Мантпільєр зважає різні дефініції. Прочистивши кашлем горло, він визначився. — Я хочу й далі це робити. Я й далі хочу цього прагнути.

Клінт сказав:

— Це не скидається на надзвичайну амбітність. Радше це схоже на цілком нормальне явище.

Для досі ще не розслабленого після клінічної ординатури в психіатрії Клінта це був тільки другий день у власному кабінеті, і Мантпільєр був лише другим його пацієнтом.

(Першою пацієнткою була юна дівчина з певними страхами стосовно поданих нею заяв на вступ до коледжу. Втім, доволі швидко з'ясувалося, що на предметних іспитах вона отримала 1570 балів. Клінт наголосив, що це чудові результати і в лікуванні чи наступному візиті нема потреби. «Зцілена!» — черкнув він унизу сторінки того блокнота, в якому зазвичай робив свої нотатки.)

Сидячи в оббитому штучною шкірою кріслі навпроти Клінта, Пол Мантпільєр того дня був одягнений у білий плетений жилет і штани з напрасованими рубчиками. Сидів він згорблено, закинувши ногу на ногу, і говорив, звівши одну руку собі на модельну туфлю. Клінт бачив, як він паркував свою карамельно-червону спортивну машину на стоянці навпроти цієї приземкуватої офісної будівлі. Робота у вугільній промисловості на самому вершечку харчової піраміди давала можливість купити таку машину, але його довгасте, виснажене обличчя навернуло Клінтона на думку про сімейство Біглів, котрі в тому старому коміксі повсякчас вимотували нерви Скруджу Мак-Даку¹.

---

¹ Beagle Boys — родинний клан злочинців-рецидивістів, які різними способами намагаються пограбувати багатія Скруджа Мак-Дака.

— Моя дружина каже... ну, не так щоб настирливо, але, ви ж самі знаєте, все цілком зрозуміло. Гм, *підтекст*, тобто. Вона хоче, щоб я це кинув. Відмовився від моїх сексуальних амбіцій, — підсмикнув він угору підборіддя.

Клінт простежив за його поглядом. На стелі крутився вентилятор. Якщо Мантпільєр послав свої сексуальні амбіції туди, там їх напевне пообрубує.

— Нумо до ґрунту, Поле. Насамперед, як ця тема виникла між вами й вашою дружиною? З чого все почалося?

— У мене був роман. Той інцидент підсипав ще приску. І Рода — моя дружина — витурила мене! Я їй пояснював, що то не через неї, то через... я маю таку потребу, розумієте? Чоловіки мають потреби, яких жінки не завжди розуміють.

Мантпільєр покрутив головою, розслаблюючи шію. Видав розпачливе сичання.

— Я не хочу розлучення! В душі я вважаю, що це вона мусить пристати на такі умови. На компроміс зі мною.

Смуток цього чоловіка і його відчай були справжніми, і Клінт міг собі уявити той біль, який принесло його усунення — жити з валізою напохваті, їсти водянисті омлети в якійсь харчевні, на самоті. Це була не клінічна депресія, але явна, яка заслуговувала на повагу й увагу, попри те, що цю ситуацію він створив собі сам.

Мантпільєр нахилився над своїм пухким черевцем.

— Будьмо відверті, докторе Норкросс. Мені близько п'ятдесяти. Найкращі дні мого сексуального життя вже минули. Я подарував їй її. *По жертвував їй її*. Я міняв підгузки. Я возив її машиною на всі матчі й змагання і нагромаджував фінанси на освіту. Я відзначився у всіх пунктах шлюбної анкети. То чому ми не можемо досягти якоїсь угоди тут? Чому це мусить бути таким жахливим, таким роз'єднувальним?

Клінт не відповідав, просто чекав.

— Минулого тижня я був у Міранди. Це та жінка, з якою я сплю. Ми зробили це в кухні. Ми зробили це в її спальні.

Ми майже зайнялися цим у душі. Я був щасливий, як чорт забирай! А потім я прийшов додому і в нас була гарна сімейна вечеря, і ми грали у скребл, і нам було чудово! В чому проблема? Це *штучно створена* проблема, ось що я думаю. Чому я не можу мати в цьому певну свободу? Хіба я забагато вимагаю? Хіба це щось аж таке надмірне?

Кілька секунд не говорив ніхто. Мантпільєр дивився на Клінта. Добрі слова кружляли і шмигали в Клінтовій голові, мов пуголки. Виловити їх було досить легко, але Клінт все ще вагався.

Позаду його пацієнта, приставлена до стіни, стояла робота Гокні¹, естамп, подарований Лайлою, «щоб оживити кабінет». Він збирався повісити картину в другій половині дня. Поряд з естампом стояли напіврозпаковані коробки з його медичними книжками.

Хтось мусить допомогти цьому чоловікові — вловив себе на думці молодий лікар — і це має бути зроблено в такій гарній, затишній кімнаті, як ця. Але чи мусить бути тим «хтось» Клінтон М. Норкросс, доктор медицини?

Зрештою, він жахливо важко працював, щоб стати лікарем, і ніким не було нагороджено жодних фінансів, які б допомогли Клінту з навчанням у коледжах. Він виростав у тяжких умовах і сам сплачував за свій шлях нагору, інколи дорожче, ніж просто грошима. Щоби пробитися, він робив речі, про які ніколи не розповідав своїй дружині, й ніколи не розповість. Чи це те, заради чого він ті речі робив? Заради втішання сексуально амбітного Пола Мантпільєра?

Легенька вибачлива гримаса скривила широке обличчя Мантпільєра.

— Ох, чорт. Уторопав. Я дію не так, як годиться, авжеж?

---

¹ David Hockney (нар. 1937 р.) — англійський живописець, графік, гравер, фотограф і театральний художник, чії роботи часто зображують сюрреалістичні краєвиди з глибокою перспективою.

— Ви дієте, як годиться, — відповів Клінт і на наступні півгодини відсунув геть свої сумніви. Вони розібрали проблему, роздивилися її з усіх боків, обговорили різницю між хіттю й потребою, поговорили про місіс Мантпільєр і її прозаїчні (на думку містера Мантпільєра) постільні преференції. Вони навіть відхилилися в на диво щире подорож до найбільш раннього підліткового сексуального досвіду Мантпільєра, коли він мастурбував, використовуючи для цього пашу плюшевого крокодила свого меншого брата.

Клінт, відповідно до своїх фахових обов'язків, спитав у Мантпільєра, чи не думав він коли-небудь про завдання собі ушкоджень. (Ні.) Він поцікавився, як почувався б Мантпільєр, якби ролі були протилежними? (Той стверджував, ніби сказав би їй, щоб вона робила те, в чому має потребу.) Де Мантпільєр бачить себе через п'ять років? (Ось тут-от цей чоловік у білому плетеному жилеті й почав ридати.)

Наприкінці цього сеансу Мантпільєр сказав, що вже нетерпляче чекає наступного, а щойно він пішов, Клінт зателефонував до своєї телефонної компанії. Велів їм спрямовувати всі його дзвінки до одного психіатра в Мейлоку, найближчому з сусідніх міст. Операторка спитала в нього — протягом якого часу?

— Допоки не надійде повідомлення про снігопад у пеклі, — сказав Клінт.

Він дивився крізь вікно, як Мантпільєр виводить задом з парковки свою карамельно-червону спортивну машину і від'їжджає геть, щоб ніколи більше не бути побаченим.

Потім він зателефонував Лайлі.

— Вітаю, докторе Норкросс.

Емоція, яку він почув у її голосі, була тією, яку мають на увазі — чи мусили б мати на увазі — люди, коли кажуть: «У мене серце співає». Вона спитала, як проходить його другий день у кабінеті.

— З візитом приходив чоловік, найменш свідомий власних вад у всій Америці.

— О? Тебе відвідав мій батько? Я певна, естамп Гокні його збентежив.

Вона була меткою, його дружина, такою ж меткою, як душевною, і такою само різкою, як меткою. Лайла кохала його, але ніколи не втрачала нагоди зіпхнути його з п'єдесталу. Клінт вважав, що, мабуть, він цього потребує. Мабуть, більшість чоловіків цього потребує.

— Ха-ха, — відгукнувся Клінт. — Між іншим, послухайно: та вакансія, про яку ти казала, у в'язниці. Від кого ти про неї чула?

На секунду, чи й довше, зависла пауза, доки його дружина обдумувала підтекст цього запитання. Відповіла вона власним:

— Клінте, народилося щось таке, про що ти хотів би мені розповісти?

Клінт навіть не задумувався, що її може засмутити його рішення позбутися приватної практики на користь казенного місця. Він був певен, що її це не зачепить.

Дякувати Богу за Лайлу.

3

Щоб дістати електробритвою сиву щетину в себе під носом, Клінтові довелося так викривити обличчя, що він став схожим на Квазімодо. Білосніжна дротина стирчала в нього з лівої ніздрі. Антон міг досхочу жонглювати гантелями, але на кожного чоловіка чекає сиве волосся в носі, так само, як і те, що з'являється у вухах. Клінту вдалося збрити цю волосину.

У нього ніколи не було статурності Антона, навіть в останньому класі старшої школи¹, коли суд забезпечив йому незалежність і він почав жити сам та зайнявся бігом.

---

¹ High school — в американській старшій школі навчаються діти віком 14—18 років, з дев'ятого по дванадцятий клас.

Клінт був сухорлявішим, стрункішим, з животом нерельєфним, але пласким, як у його сина Джареда. На його згадку, Пол Мантпільєр був опецькуватішим, ніж та версія себе, яку Клінт бачив цього ранку. Але все одно була схожість. Де він тепер, той Пол Мантпільєр? Чи залагодилася та його криза? Мабуть. Час лікує всі рани. Звісно, як зазначив один штукар, час також стріляє нам у п'яти.

Клінт не мав більшого прагнення, ніж нормальний чоловік, тобто здоровий, цілком свідомий і не позбавлений фантазії — потрахатися поза шлюбом. Його ситуація, на відміну від Пола Мантпільєра, не була кризою жодного роду. Він жив нормальним, як сам його розумів, життям: озирнутися на гарненьку дівчину на вулиці, інстинктивно поглянути на жінку в короткій спідничці, що вилазить з машини; майже підсвідомий сплеск хіті до якоїсь із моделей, що прикрашають «Справедливу ціну»¹. Такий жалюгідний цей ефект, думав він, жалюгідний і, мабуть, дещо комічний — як вік відносить тебе все далі й далі від того твого тіла, що подобалося тобі найбільше, а старі інстинкти (не амбіції, дякувати Богу) залишає, як той запах приготування їжі, що зберігається в кухні ще довго після того, як обід уже з'їдено. А чи він судить усіх чоловіків по собі? Ні. Він член цього племені, ото й усе. От жінки — то справжні загадки.

Клінт усміхнувся до себе в дзеркалі. Він чисто поголений. Він живий. Йому майже стільки ж років, як було Полу Мантпільєру в 1999-му.

Дзеркалу він проказав:

— Агов, Антоне, та пішов ти нахер.

Ця бравада була фальшивою, але принаймні він висловився.

За дверима ванної Клінт почув клацання замка в спальні, звук висунутої шухляди, там гупнуло — це Лайла вкинула

---

¹ «The Price Is Right» — ігрове телешоу, що існує з 1956 року, де учасники мусять вгадати правильну ціну прізів, які демонструють запрошені дівчата-моделі.

до шухляди кобуру з пістолетом, засунула і знову клацнула її замком. Він почув, як вона зітхнула й позіхнула.

На той випадок, якщо вона вже заснула, одягався він безгучно і, замість сісти на ліжко і взути туфлі, Клінт підхопив їх, щоб понести донизу.

Лайла озвалася:

— Усе гаразд. Я ще не сплю.

Клінт не був певен, чи це цілком так: Лайла впала на ліжко навіть не розстібнувши верхнього гудзика своїх формених штанів. Вона навіть не заповзла під ковдри.

— Ти, певне, виснажена. Я вже йду. Все там гаразд, на Гірській?

Минулого вечора вона надіслала есемес, що на Гостинно-Гірській дорозі сталося якесь лихо... «не чекай на мене, лягай спати». Хоча подібне їй траплялося, та залишалось незвичним. Він із Джаредом засмажив на грилі стейки й заповірував їх двома пляшками «Якірного парового»¹ на надвірному помості.

— Відірвався причіп. «Домашні-тварини-якось-там». Якась мережа крамниць? Перекинувся набік, заблокував усю дорогу. Все засипало котячим піском і собачою їжею. Закінчилося тим, що нам довелося зсовувати його зі шляху бульдозером.

— Оце так цирк, — він нахилився, приклавшись до її щоки поцілунком. — Агов. Хочеш, почнемо бігати разом?

Ця ідея йому щойно навернулася, і він моментально їй зрадів. Неможливо припинити знеміцнення й обважніння свого тіла, але можна з цим боротися.

Лайла розплющила праве око, світло-зелене в сутінках кімнати із затуленими шторами.

— Не цього ранку.

— Звісно, не зараз, — погодився Клінт.

---

¹ «Anchor Steam» — сильногазоване крафтове пиво з пряним присмаком, яке випускають із 1971 року.

Він завис над нею, думаючи, що вона збирається поцілувати його навзаєм, але вона тільки побажала йому гарного дня й додала, щоб нагадав Джареду винести сміття. Око підкотилось і заплющилося. Спалах зеленого... й нема.

4

Запах у сараї стояв заледве стерпний.

Гола шкіра Євки взялася сиротами, їй довелося зробити зусилля, щоб не виблювати. Цей сморід складався з суміші горілих хімікатів, диму сухого листя й зіпсованої їжі.

Одна з нетель вгніздилася в її волосся, заспокійливо пульсуючи впритул до Євчиного скальпу. Євка дихала якомога неглибоко і роззиралась довкола.

Цей збірний сарай слугував куховарнею наркотиків. У центрі приміщення стояла газова плита, приєднана по жовклыми трубками до пари білих балонів. На верстаті під стіною — лотки, джбани з водою, відкрита коробка пакетиків «Зіплок»¹, пробірки, корки, безліч убитих сірників, мікролюлька з обпаленим сподком та раковина, від якої надвір під дверною сіткою, яку відтулила, заходячи сюди Євка, йшов шланг. На долівці — порожні пляшки та пом'яті бляшанки. Ненадійний на вигляд садовий стілець зі штампованим логотипом Дейла Ернгардта-молодшого² на спинці. У кутку жужмом — сіра картата сорочка.

Євка струсила задерев'янілість і принаймні трохи бруду з тієї сорочки, а потім наділа її на себе. Поли заледве прикривали їй сідниці і клуби. Зовсім донедавна ця сорочка належала комусь огидному. Пляма у формі штату Каліфорнія,

¹ «Ziplock» — багаторазові пластикові пакети з замком-блискавкою, які випускають із 1968 року.

² Dale Earnhardt Jr. (нар. 1974 р.) — автогонщик, кількаразовий чемпіон у перегонах серійних автомобілів NASCAR.

яка розтеклась униз від грудей, повідомляла, що той огидний індивід полюбляв майонез.

Присівши навпочіпки біля балонів, Євка висмикнула з них пожовклі трубки. Потім відкрила крани цих балонів з пропаном на чверть дюйма кожний.

Знову опинившись надворі, опустивши за собою дверну сітку, Євка затрималася, глибоко вдихаючи свіже повітря.

Сотні за три футів нижче на лісистому схилі виднівся трейлер з гравійним накатом перед ним, де стояли пікап та два легковики.

На мотузці для білизни поряд з кількома вицвілими трусами й джинсовою курткою висіли три вительбушених кролики, з одного із них ще скрапувало. З комина трейлера клубочився вгору пічний димок.

З відстані, яку вона подолала, перейшовши негустий ліс і поле, Дерева більше не було видно. Втім, вона не була самотня: нетлі комашилися на даху сараю, соваючись і спорхуючи.

Євка вирушила вниз по схилу. Сушняком їй кололо ступні, камінцем порізало п'ятку. Євка не спиняла ходи. На ній швидко все заживало. Біля мотузки вона зупинилася, щоби прислухатись. Почула чоловічий сміх, увімкнений телевізор та десять тисяч черваків, які в глибині невеличкої ділянки довкола неї відсвіжували ґрунт.

Кролик, з якого досі стікала кров, підкотив на неї свої затуманені очі. Євка спитала в нього, які тут справи.

— Троє чоловіків і одна жінка, — відповів кролик. Одинока муха вилетіла з його рваних чорних губ, покрутилася поряд і з дзиччанням влетіла до печерки повислого вуха. Євка чула, як муха гуде і б'ється там. Вона не ганила муху, яка робила те, що й мусить робити муха, але журилася за цим кроликом, котрий не заслуговував на таку гидку долю. Євка любила всіх тварин, та особливо до душі їй були дрібніші, оті, що повзають у лугах або стрибають серед сушняку, з делікатними крильцями і сторожки.

Вона завела долоню кролику за голову і ласкаво піднесла його пошерхлі, чорні губи до своїх.

— Дякую тобі, — прошепотіла Євка і залишила його в упокої.

5

До вигід життя саме в цьому кутку Аппалачії¹ належало те, що за дві казенні зарплати тут можна було придбати собі пристойного розміру будинок. Дім Норкроссів був сучасною будівлею з трьома спальнями в кварталі собі подібних. Будинки гарні, просторі без гротескності, з галявинами, що годилися для гри у фрізбі, й пагористими краєвидами, які в зелений сезон буяли листям. Що трохи пригнічувало в цьому кварталі, так це те, що навіть попри низькі ціни майже половина тутешніх привабливих помешкань стояли порожніми. Винятком був демонстраційний будинок на вершечку пагорба — його підтримували чистесеньким, сяючим та умебльованим. Лайла казала, то лише справа часу, поки в цей дім не вломиться якийсь мет-нарик, аби створити там кубло. Клінт казав їй, щоб не хвилювалася, він особисто знає шерифа. Фактично таке між ними відбувалося майже регулярно.

(«Вона западає на літніх парубків?» — відгукнулася Лайла, пускаючи очима бісики і притискаючись до його стегна.)

На верхньому поверсі будинку Норкроссів містилася хазяйська спальня, кімната Джареда і третя спальня, яку обое дорослих використовували як домашній кабінет. Кухня на першому поверсі була широка й відкрита, відділена від вітальні тільки столом-стійкою. Правобіч вітальні, за зачиненими

---

¹ Appalachia — знаний колись своїми суворими традиціями кровної помсти і самогоноваріння, своєрідний регіон із власною говіркою на сході США, який тягнеться від Пенсильванії до Алабами, займаючи центральну і південну частини гірської системи Аппалачі; якщо уявити культуру Аппалачії в українсько-му контексті — це щось на кшталт суміші Гуцульщини та Донбасу.

французькими дверима, містилася їхня нечасто використувана їдальня.

Сидячи за кухонною стійкою, Клінт пив каву і читав на своєму айпаді «*Нью-Йорк Таймс*». Землетрус у Північній Корейі призвів до неоголошеного числа жертв. Північно-корейський уряд заявив, що, завдяки «чудовій архітектурі», руйнування незначні, але з'явилося зняте кимсь на мобільний відео покритих пилом тіл і руїн. Горіла нафтова платформа в Аденській затоці, ймовірно, внаслідок диверсії, проте відповідальність за це на себе ніхто не взяв. Усі країни в тому регіоні поводитися, як дипломатична версія зграї хлопчаків, що, граючи у футбол, розбили чиюсь шибку і, не озираючись, побігли додому. В пустелі штату Нью-Мексико сили ФБР вже сорок шостий день перебували у протистоянні з ополченням під проводом Родака Яснолиста (він же Скотт Дейвід Вінстед-молодший.) Це щасливе плем'я відмовлялося сплачувати податки, погоджуватися з законністю Конституції і здати свій чималий арсенал автоматичної зброї. Коли люди дізнавалися, що Клінт — психіатр, вони часто настирливо прохали його діагностувати ментальні хвороби в політиків, знаменитостей та інших видних осіб. Зазвичай він ухилявся, але наразі вважав прийнятним поставити віддалений діагноз: Родак Яснолист страждає на якийсь різновид дисоціативного розладу.

Унизу передньої шпальти містилася фотографія молодої жінки із запалим обличчям, яка, тримаючи на руках малюка, стояла перед звичайною аппалачівською халупою: «Рак у вугільному краї». Клінт згадав про хімічний викид у місцеву річку п'ять років тому. Тоді це призвело до припинення водопостачання на цілий тиждень. Зараз усе було нібито гаразд, але про всяк випадок Клінт разом зі своєю родиною привичаївся до питної води з пляшок.

Сонце гріло йому обличчя. Він дивився в бік пари в'язів-близнят у кінці подвір'я, поза краєм помосту басейна. Ці в'язи навіяли йому думки про братів і сестер, про чоловіків

і дружин — він був певен, що під землею коріння цих дерев довічно переплетене між собою. Вдаліні бовваніли кулаки темно-зелених гір. Хмарки немов танули на пательні чистого блакитного неба. Пурхали й співали пташки. Ну, збіса, хіба не ганьба, що такий гарний край віддано на паскудження людьми? І це йому також казав один старий штукар.

Клінту подобалося думати, що він до паскудження не має стосунку. Бо ніколи не розраховував на те, що стане власником такого краєвиду. І чудувався, до якого блаженного розм'якшення йому довелося дожити, щоб звертати увагу на такі речі: щастя, яке спіткає одних людей, і нещастя, які обтяжують інших.

— Агов, тату. Що там у світі? Бодай щось доброго відбувається?

Клінт відвернувся від вікна і побачив, що до кухні, на ходу застібаючи блискавку свого рюкзак, ввійшов Джаред.

— Зачекай-но...

Клінт перегорнув кілька електронних сторінок. Йому не хотілося відпускати сина до школи з розлиттям нафти, з ополченням чи з чийсь раком. Ага, хоча б оце:

— Фізики висувають теорію, що всесвіт має тривати вічно.

Джаред полапав на полиці з перекусками, знайшов батончик «Нутрібар»¹ і засунув його собі до кишені.

— І ти вважаєш, це добре? Можеш пояснити мені, що саме ти маєш на увазі?

Клінт на секунду задумався про відповідь, перш ніж зрозумів, що син просто підсміюється з нього.

— Я бачу, що ти там вхопив, — дивлячись на Джареда, він помацав собі середнім пальцем прикриту повіку.

— Тобі не варто цього соромитися, тату. Ти маєш батьківську перевагу перед сином. Усе залишиться між нами.

---

¹ «Nutribar» — високопротеїновий харчовий продукт, який рекламується як повноцінний заміник здорової, легкозасвоюваної їжі.

ЗМІСТ

Персонажі	7
Сплячі красуні	12
<i>Частина перша. Давній трикутник</i>	13
<i>Частина друга. Я висплюся, коли помру</i>	459
<i>Частина третя. На ранок</i>	845
Авторські нотатки	874

Літературно-художнє видання

КІНГ Стівен, КІНГ Овен
Сплячі красуні
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *Ю. Ю. Красюк*
Художній редактор *А. В. Ачкасова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректори *Є. І. Доценко, В. С. Яковлев*

Підписано до друку 20.08.2018. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 46,2.
Наклад 5000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61052, м. Харків, вул. Різдва, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

• за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

• на сайті Клубу: www.bookclub.ua

• у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів

e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**

e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57

e-mail: trade@ksd.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55

e-mail: kyiv@ksd.ua

Кінг С.

К41 Сплячі красуні : роман / Стівен Кінг, Овен Кінг ; пер. з англ.
О. Красюка. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного
Дозвілля», 2018. — 880 с.

ISBN 978-617-12-5418-3

ISBN 978-1-5011-6340-1 (англ.)

У майбутньому — настільки реальному й близькому, наскільки це можливо — жінки, лягаючи спати, занурюються в липкий білий кокон. Якщо оболонку, що покриває їхні голови, пошкодити і розбудити їх, вони стають дикими та неймовірно жорстокими. Коли жінки засинають, то опиняються в іншому, кращому місці, де панує гармонія, а конфлікти трапляються вкрай рідко. Таємнича Євка Блек має стійкий імунітет до сонної хвороби. Чи можна вивчити її медичну аномалію? Або вона демон, якого потрібно вбити? Люди розділилися на ворожі угруповання. Члени одного з них хочуть убити Євку, а другого — врятувати її. Треті, користуючись хаосом, мстяться новим ворогам. Раптово чоловічий світ накриває жага насильства.

УДК 821.111(73)

СТІВЕН КІНГ

МІСТЕР МЕРСЕДЕС
ЩО ВПАЛО, ТЕ ПРОПАЛО

КІНЕЦЬ ЗМІНИ

11/22/63

СЯЙВО

ДОКТОР СОН

ЗОНА ПОКРИТТЯ

ІСТОРІЯ ЛІЗЗІ

ПІД КУПОЛОМ

МІЗЕРІ

ЯРМАРОК НІЧНИХ ЖАХІТЬ

ВОНО

ВІДРОДЖЕННЯ

ЛОВЕЦЬ СНІВ

КУДЖО

ТЕМНА ВЕЖА (ЦИКЛ)

ЧОТИРИ СЕЗОНИ

КРАЇНА РОЗВАГ

ЧОТИРИ ПІСЛЯ ПІВНОЧІ

КРІСТІНА

ПРОТИСТОЯННЯ

СЕРЦЯ В АТЛАНТИДІ

ПУЛЬТ ҐВЕНДІ

КЕРРІ